

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

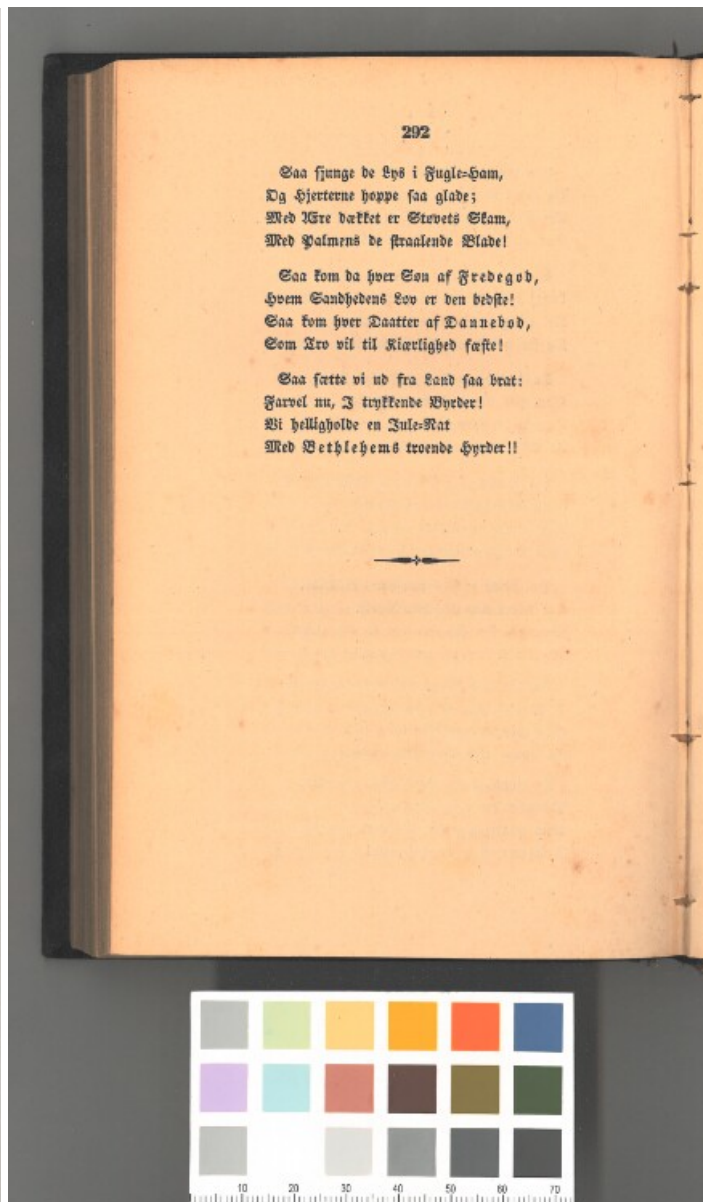
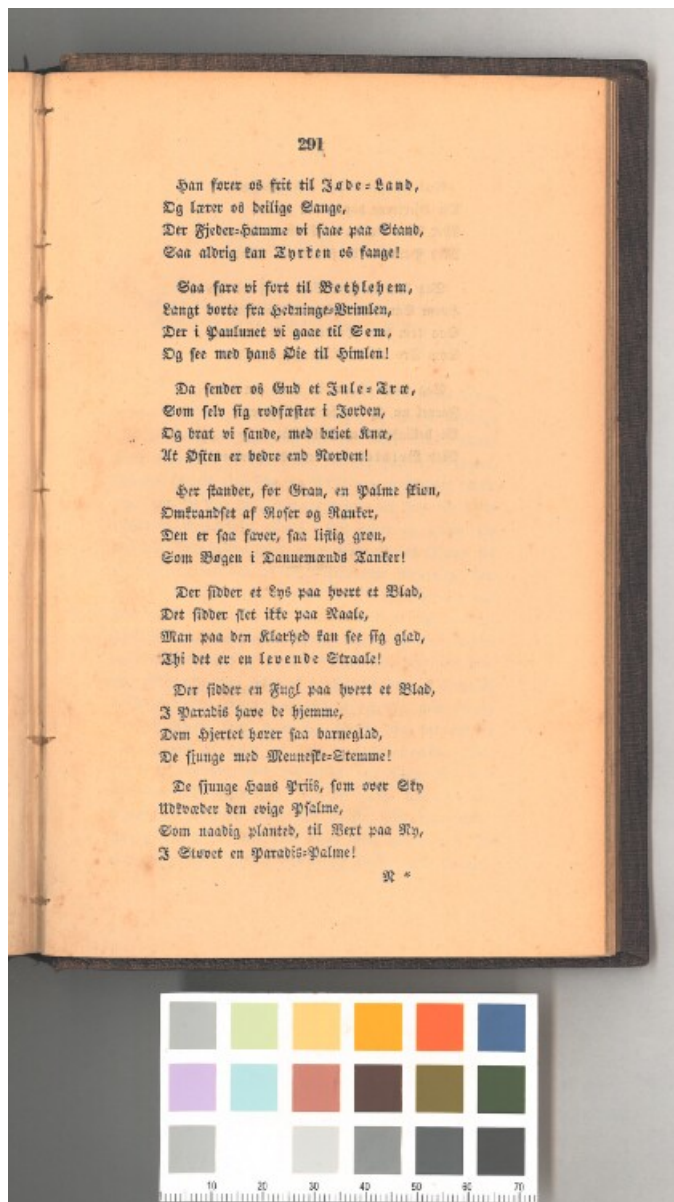
Titel: Nordiske Smaadigte

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Nordiske Smaadigte", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 292. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_601-txt-shoot-idm12556/facsimile.pdf (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

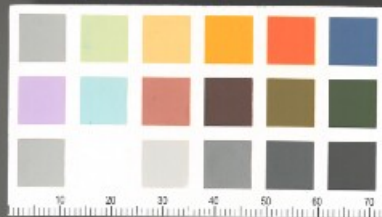
Sagas Prisd.

Fama superstitis erit, nec in ultum deedit ævum
 Quod perfecta suo patravit tempore virtus.
 Biarkemaal.

..... og saaledes faldt der, samme Aften, mange besynderlige Taler over Bord, og mange livsalige Ord af Kongens Mund, og det var intet Under, aldenstund man veed, det var i alle Maader Folk af Bælgten, som her sad til Hørbørd, og Rolf var navnkundig trindt om Land for sine dyde Betænkninger, alt som for Hænlighed og Hæmtefulde Taler. Det gaar og gjerne saa med alle klare milde Dine, at de spille sagrest Timen for de briste, og lyse saa at sige, Fred over Bænnelag, som Selen, naar hun daler, og siger Mærk og Stov og alle Smaaafgale venlig Godnat. Da vil Somme sige, det omsider kom paa Tale, hvem Konger og Kjemper vel maatte ønske helst at rofes af, og Hver sagde Sit, som ham syntes. Hjarke vilde rofes af de Skælleste, Hjarte af de Skjønneste, Hjartvar af de Klogeste, men da det kom til Rolf, sagde han: jeg tænker dog, det var os Alle Hjærest at rofes af den Længstlevende. Ja, sagde Hjartvar, med Hjalmen bag Øret, det er i Grunden ogsaa mine Ord; men det sagde Alle med een Mund, at Kongens Svær var Prisen, som det pleiede. Wigge var den Ænfke, som ingen Ting sagde, men sad med begge Albuerne paa Bordet og stirrede paa Kongen.

Du Wigge, sagde Rolf, hvad grunder du paa? Jeg, sagde Wigge, som gjerne havde for Sit at vende med Gæmmen og faae Alvor paa, jeg grunder paa Kongens gode Egeboerd, thi det tænker jeg, kan vare mig ud, og mere til. Ja, det kan nok være, sagde Rolf, men hvad kommer saa det vor Ænak ved? Det ikke sanderligt, sagde Wigge, som jeg da ikke heller har nobig at bryde mit Hoved med, hvem jeg helst vil rofes af, naar jeg ikke længer kan rose mig selv, men det faldt mig dog, i den Anledning ind, hvem der vel skulde sidde sidst tilberøds herinde, og hvad de Godtfolk vilde sære paa Tale? Saa men, sagde Rolf, det var ikke saa dumt, men tænke Du da, de vil tale om os? Det var hvad jeg gad vidst, sagde Wigge, og Kongen kunde hjælpe mig godt paa Spor, naar han vilde sige mig, hvem der bliver den Længstlevende. Af os vel Du, sagde Rolf, og af alle den, der har mest at gjøre, og sig dog aldrig forhafter. Ja, sagde Wigge, dovene kan jeg som den Bedste, naar jeg maae faae Lov, men endda er jeg lige Klog, og om jeg ogsaa serst døde af Annesot, var det dog kun en tynd Lykke at rofes sidst af mig; men hvem af Guderne mon lever længst? Hvor, sagde Hjarke, thi ham er det Temmer i, som kan holde. Nei, sagde Hjartvar, dertil siger Rolf er han for hellig, og dertil siger jeg, er Løke for Klog. Da skulde jeg dog mene, sagde Hjarke, at Hærlighed vaeret længst. Det er som den bruges til, sagde Hjartvar, men hvad der snøer sig bedst, det sidder mindst. Ja saa, sagde Hjarke, saa vil jeg dog heller nøies med at rofes af den Skælleste, end af den Længstlevende. Sig ikke det, sagde Rolf, thi naar Trædst hietter Wiis, er han om en Hals, og saa gaar det Løke med Heimdal!

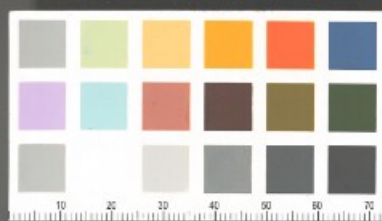

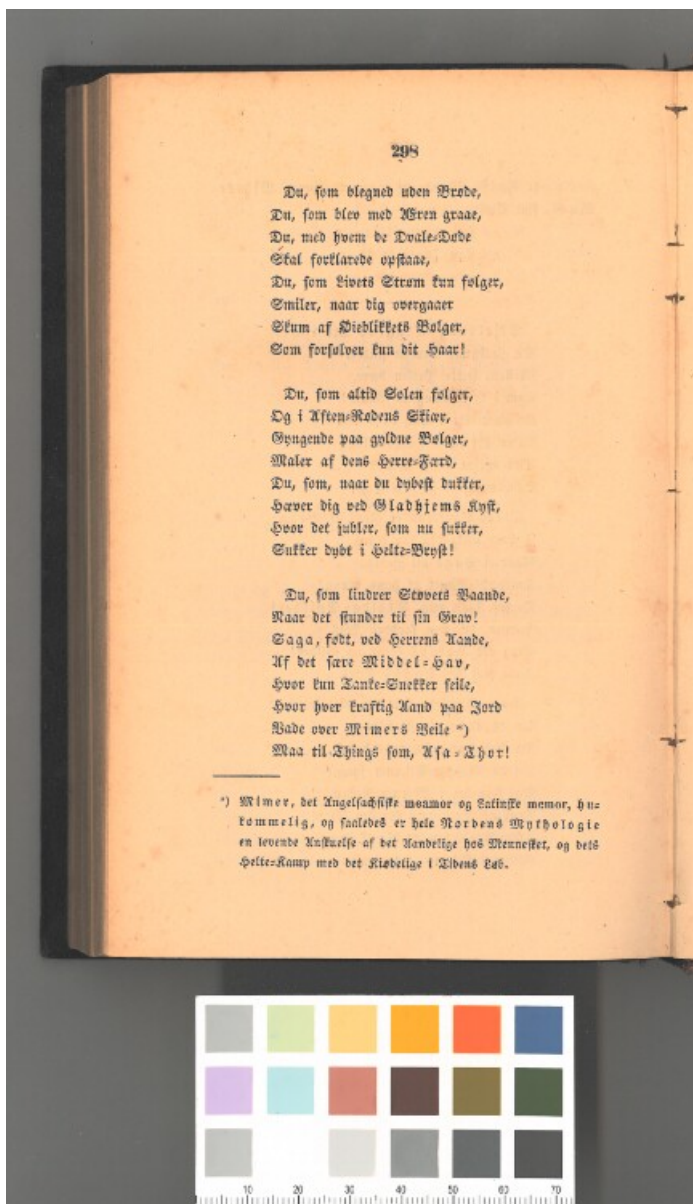
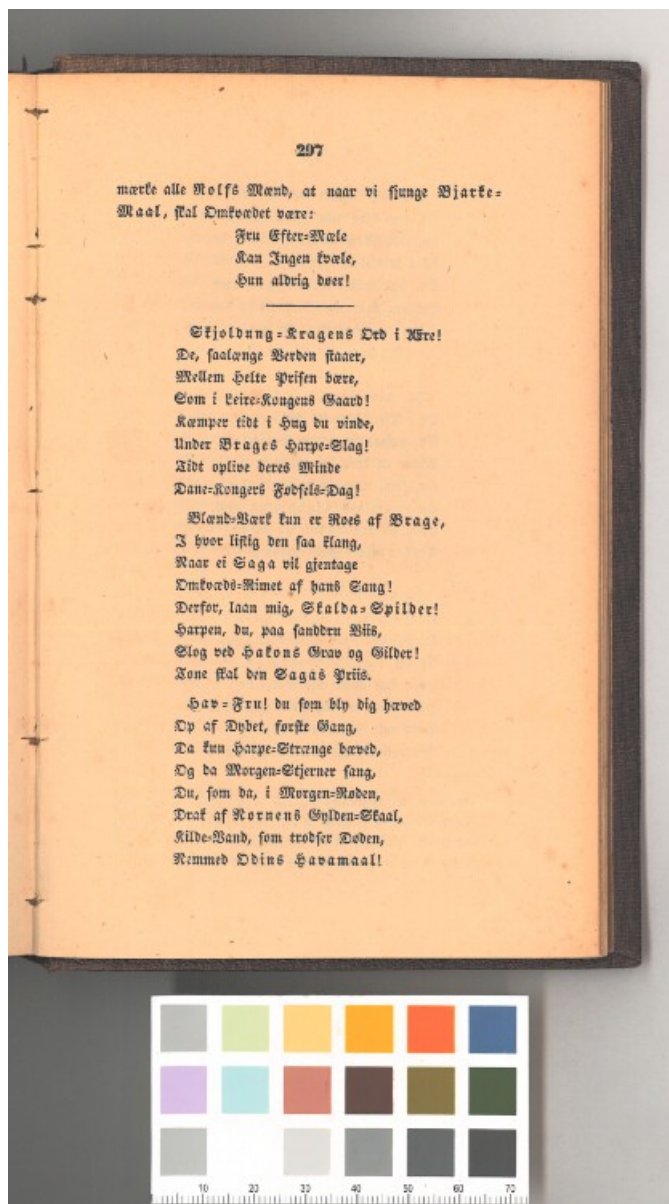
End du Wigge, hvem mener du, lever længst? Det gjør vel Valder, sagde Wigge, han faaer jo først op, naar de Andre gaar til Sengs. Nei, sagde Rolf, han lever nok først, men han lever længst! Det er jo ogsaa sandt, sagde Wigge, men hvem lever da længst? Det gjør vel Saga, tænker jeg, sagde Rolf, som de Gamle sang:

Død under Muld
Synker Høt som Guld,
Vidinger frygte!
Godt Navn og Mygte
Aldrig udsoer!
Død under Muld
Synker Høt som Guld,
Synker En og Hver,
Paa en Gæste nær,
Kan Efter-Mæle
Kan Ingen kørle
Hun aldeig døer!

Hver med Kongens Død, raabde alle med een Mund, men dog kunde Hjartvar ei bære sig for at smide i Sklaget, og da Kong Rolf det saar, sagde han: lad os here, Svoger Hun! hvad du har bag Dørt? Det faldt mig ind, sagde Hjartvar, at hoor godt det Kvad end klinger i alle gjære Kongers Dren, saa kommer det dog paa en Prøve an, om det vil holde Stik, og da nu Ingen af os lever længe nok til at gjøre den Prøve, kunde man vel sige, at een Fugl i Haanden er bedre end ti i Luften; men derfor siger jeg ligefuldt af Hjertens Grund, Hver med Kongens Død, thi det er vist, at saalænge man nævner Rolf, skal de berømmes, og Ingen under vist ham et længere Efter-Mæle end jeg. Det gik flat, sagde

Hjarke, men, Kongens Død i Hver, og mine ikke bag Døren, jeg saar dog helst, at Brage kom til at leve længst; thi naar han er borte, bliver dog vort Efter-Mæle, paa en Maade, Klærling-Snak, og det kan man dog knap falde godt Navn og Mygte. Ja, min tjære Korste Bjørn! sagde Hjalte, det ser du Frugterne af Kvinde-Had, thi nu er du nok bange for, at Saga skal bruge Mund med dine Røder, naar de er bundet; men tag du dig derfor i Agt, og Lys Huset i Aide; thi Rolf faaer sikkert Ret. Kysser, sagde Hjarke, nei, det overlader jeg til dig, men varst du ikke saa travt en Kæl for Hesten, skulde jeg snart vise dig, jeg dog endnu har Hænder paa Skaffet. Dog neppe til at lukke Sagas Mund, sagde Hjalte, thi her faaer det til, som man siger, at der skal lange Arme til at lukke alles Mund; men det er ellers ligemeget, jeg skal da ogsaa, for Henslads Skyld, kysser to Gange, og bede Saga lade vort Eftermæle syde sammen, saa det ene kan bøde paa det andet. Det er et Død, sagde Hjarke, og Skam saar den, os stiller ad, naar vi ei meer, med Ryg mod Ryg, kan selv sørge for at holde Stalbroderkæbet vedlige; men, som sagt, jeg saar dog helst, at Brage kunde blive ved at føre Dødt, og hvad siger Kongen dertil? Han siger, sagde Rolf, det er vel tungt at stille dem ad, som gjerne tilfammen ville være; men naar alle Kamper ere døde, og Drapan udsjunget, da er Brages Tid forbi, og han maa leve, Saga lever, ellers fik han intet Eftermæle. Men, sagde Wigge, saa lever jo dog Brage ogsaa i sit Efter-Mæle! Ja, med Saga, sagde Rolf, som vi alle, saamange hun, naar Dødt er borte, og Valder opfaar, og Jord, røggren, opblomstret af Helgen, end lyfter at mindes. Det er en Lyf, sagde Wigge, og det

Du, som vandrer skal med Solen,
Kænbæret Kjalder Naab,
Domme frit, paa Dronning-Stolen,
Alle Drottens Fæd og Daad,
Ja, med Klippen til din Laale,
Og med Skidt af Nimmers Klut,
Riste ret med Hænder travle,
Om hoer Kvold end sprang i Flint!

O, hoer doe de milde Baner,
Som har Lær din Aunesaav,
Bil med Lyst de tamme Swaner
Spænde for din Karm af Rav,
Swanerne, som alle Dage
Svømmed under Hydrafall,
Skal til Ksagaard Karmen drage
Under Sang som Klokke-Spil!

Al, ef Paven blot og Tyrken
Dank for dig lagt paa Naal,
Saa, hvem Sandheds Rost i Orden
Laaene vil sit Kunge-Maal,
Aftad maa paa Hofen give,
Som de Fleste velte til,
For udbelig at blive
Sætte Livets Lyst paa Spil!

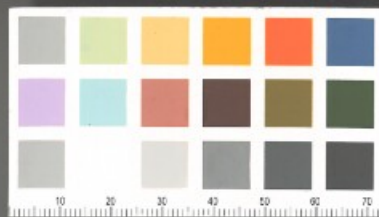
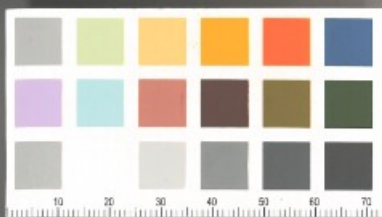
Sikkert dog ensteds paa Jorden
Folke-Hjertet for dig slog,
Ja, det slog for dig i Norden,
Moders-Maalet du indtog,

Saa, for Tungen du kan miste,
Rangle Hem ved Sferes
Jærst maa Nordens Hjerte briste,
Alle Ksagaards Kamper doe!

Her, hoer du, fra Humbles Dage,
Dandset har paa Hise blaa,
Hoer til Sky dig lofsted Brage,
Saa du bleef med Treen graa,
Hoer dig hylded Skjold og Frodel!
Kolf dig saae i al din Glæde,
Hoer du Drottter freddegode
Kroned med Karmind-Krands!

Her, hoer Snorro var din Staller,
Her, hoer Soro var din Præst,
Som, i Salen af Koraller,
Drædd dig en Folke-Bæst;
Her, hoer du kan Drottter domme,
Ketsvils, til et evigt Raan,
Her, paa Nordens Folke-Stremme,
Her har du din Fredrigs-Havn!

Her, som Havfru, du og spaa'de
Altid Danmark Atter-Dag;
Dag paa Ny, af Himlens Raade,
Sneffer ny for gamle Btag;
Du i Dybet saae Margrethe,
Perlen skabt for Dane-Land,
Vølge-Barslet og udbredte
Du om Hjerde Christian!

Altid vere Konge-Stammer
Efted dig af Hjertens Grund,
Derfor dine Aker-Flammer
Bluse end i Bøge-Lund;
Drotter fra de sidste Dage
Komme skal du glad i Hu,
Som af dig vor Skjold og Krage
Mindes levende endnu!

Ja, du mindes det, med Glæde
Over Danmarks gode Kaar,
At i dette Ny og Røde
Fylder alt trehundred Aar
Første Fredriks Konge-Stamme,
Fædegod i Aker-Stad *)
Kæver end din Aker-Flamme
Lager mild fra Mund dig Blad!

Ja, den Herre-Stamme vidste,
Som Rolf Krage, det er bedst
At at roses paa det Sidste,
Paa den store Jubel-Fest;
Derfor valgte den at kvæle
Dybt i Sags Helligdom,
Og med Sandheds Eftermale
Første Fredrik til os kom!

*) Det var 1624, den 16 Jan., Kong Frederik I holdt sit Jubel-og i Kjøbenhavn, og samme Aar udkom det første Danske Ny Arkamente: den hellige Historie, der paa ingen Throne faaet saa gode Bønner, som paa den Kong Frederik grundete. De staae og falde med hinanden!!

